

UOHSX00HP5DW

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-S35/2014/VZ
Číslo jednací: ÚOHS-22207/2023/500

Brno 13. 6. 2023

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení zahájeném dne 14. 1. 2014 z moci úřední, jehož pokračování bylo oznámeno přípisem č. j. ÚOHS-17159/2023/535 ze dne 10. 5. 2023 a jehož účastníkem je

- obviněný – Okresní hospodářská komora Olomouc, IČO 47673699, se sídlem tř. Kosmonautů 1288/1, 779 00 Olomouc, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 23. 10. 2018 JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem, ev. č. ČAK 8799, se sídlem Prvního pluku 206/7, 186 00 Praha 8,

ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) citovaného zákona jmenovaným obviněným při zadávání veřejné zakázky „Vzdělávání členů OHK Olomouc“, podmínky jejíhož zadání byly uveřejněny na portálu Evropského sociálního fondu v ČR (www.esfcr.cz) dne 25. 3. 2011 pod ev. č. 06765 a na kterou byla dne 29. 4. 2011 uzavřena smlouva o dodávce služeb se společností TEMPO TRAINING & CONSULTING a.s., IČO 26813335, se sídlem Sokolovská 1333/45, 708 00 Ostrava,

rozhodl takto:

Správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S35/2014/VZ ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, obviněným – Okresní hospodářská komora Olomouc, IČO 47673699, se sídlem tř. Kosmonautů 1288/1, 779 00 Olomouc – při zadávání veřejné zakázky „Vzdělávání členů OHK Olomouc“, podmínky

jejíhož zadání byly uveřejněny na portálu Evropského sociálního fondu v ČR (www.esfcr.cz) dne 25. 3. 2011 pod ev. č. 06765 a na kterou byla dne 29. 4. 2011 uzavřena smlouva o dodávce služeb se společností TEMPO TRAINING & CONSULTING a.s., IČO 26813335, se sídlem Sokolovská 1333/45, 708 00 Ostrava, **se podle § 117a písm. f) citovaného zákona zastavuje, neboť v řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 nebo 120a citovaného zákona.**

ODŮVODNĚNÍ

I. K UZAVŘENÍ SMLOUVY NA VEŘEJNOU ZAKÁZKU

1. Dne 25. 3. 2011 uveřejnil obviněný – Okresní hospodářská komora Olomouc, IČO 47673699, se sídlem tř. Kosmonautů 1288/1, 779 00 Olomouc, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 23. 10. 2018 JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem, ev. č. ČAK 8799, se sídlem Prvního pluku 206/7, 186 00 Praha 8 (dále jen „obviněný“ či „zadavatel“) – na portálu Evropského sociálního fondu v ČR (www.esfcr.cz) pod ev. č. 06765 podmínky zadání veřejné zakázky „Vzdělávání členů OHK Olomouc“ (dále jen „veřejná zakázka“) spojené s realizací projektu „Podpora konkurenceschopnosti členských firem OHK Olomouc zvýšením adaptability jejich zaměstnanců“.¹ Výzva k podání nabídek byla uveřejněna na portálu Evropského sociálního fondu v ČR dne 25. 3. 2011.
2. Z části II. „Vymezení předmětu zakázky“ zadávací dokumentace na veřejnou zakázku vyplývá, že předmětem veřejné zakázky byla realizace vzdělávacích kurzů v jednotlivých oblastech blíže specifikovaných ve shora specifikované části II. zadávací dokumentace na veřejnou zakázku.
3. Ve shora specifikované části II. zadávací dokumentace na veřejnou zakázku obviněný stanovil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky ve výši 5 420 000 Kč bez DPH a celkovou předpokládanou hodnotu veřejné zakázky vč. opce ve výši 8 456 000 Kč vč. DPH. V „Dodatečné informaci“ ze dne 5. 4. 2011 pak obviněný uvedl, že *„upřesňuje předpokládanou hodnotu zakázky, kdy v zadávací dokumentaci a výzvě uvedená hodnota nezahrnuje předpokládanou hodnotu stravného. Předpokládaná hodnota stravného činí 764 750,-- Kč vč. DPH.“*
4. Obviněný při zadávání veřejné zakázky nepostupoval podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). Tuto skutečnost výslovně uvedl ve „Výzvě k podání nabídek“, kde stanovil, že *„[z]adávací řízení se řídí: Metodickým pokynem pro zadávání zakázek v OP LZZ ve verzi 1.4, na zadávací řízení se neaplikují ustanovení zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. V případě uvedení odkazu na tento zákon, jsou tyto odkazy užity pouze podpůrně.“* Obdobně pak v části XIII. „Ostatní ujednání“ zadávací dokumentace na veřejnou zakázku uvedl, že *„[n]a toto zadávací řízení se nevztahují ustanovení zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Tato veřejná zakázka není zadávána dle ust. § 26 odst. 5 tohoto zákona. Jsou-li uvedeny jakékoli odkazy na tento zákon, jsou uvedeny pouze podpůrně.“*

¹ Pozn. Úřadu: S ohledem na skutečnost, že na realizaci projektu „Podpora konkurenceschopnosti členských firem OHK Olomouc zvýšením adaptability jejich zaměstnanců“ byla obviněnému v rámci Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost Ministerstvem práce a sociálních věcí poskytnuta dotace, postupoval obviněný při zadávání veřejné zakázky dle „Metodického pokynu pro zadávání zakázek OP LZZ“ ve verzi 1.4. V souladu s tímto metodickým pokynem také obviněný uveřejnil podmínky zadání veřejné zakázky na portálu Evropského sociálního fondu v ČR.

5. Ze „Zápisu o posouzení a hodnocení nabídek“ ze dne 15. 4. 2011 vyplývá, že k předložení nabídek bylo obviněným vyzváno pět dodavatelů.
6. Ze „Zápisu o posouzení a hodnocení nabídek“ ze dne 15. 4. 2011 dále vyplývá, že ve lhůtě pro podání nabídek obviněný obdržel dvě nabídky, z nichž byla jako nejvhodnější vyhodnocena nabídka uchazeče TEMPO TRAINING & CONSULTING a.s., IČO 26813335, se sídlem Sokolovská 1333/45, 708 00 Ostrava (dále jen „vybraný uchazeč“).
7. Dne 29. 4. 2011 uzavřel obviněný s vybraným uchazečem smlouvu na předmět plnění veřejné zakázky. Cena za řádné splnění předmětu smlouvy byla v čl. V. „Cena“ odst. 1 této smlouvy stanovena ve výši 5 898 172 Kč bez DPH.

II. POSTUP ÚŘADU PŘED ZAHÁJENÍM SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

8. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) jako orgán příslušný podle § 112 zákona obdržel dne 25. 3. 2013 podnět k přezkoumání postupu obviněného ve věci předmětné veřejné zakázky. V podnětu bylo mj. poukazováno na to, že veřejná zakázka nebyla zadána v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona.
9. Na základě uvedeného podnětu si Úřad vyžádal od obviněného související dokumentaci k předmětné veřejné zakázce.

III. PRŮBĚH SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ A SOUDNÍHO PŘEZKUMU

10. Vzhledem k tomu, že Úřad po přezkoumání dokumentace zaslané obviněným získal pochybnosti o tom, zda obviněný při zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu se zákonem, zahájil správní řízení z moci úřední vedené pod sp. zn. ÚOHS-S35/2014/VZ ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona obviněným.
11. Účastníkem správního řízení je podle § 116 zákona obviněný.
12. Zahájení správního řízení oznámil Úřad obviněnému přípisem č. j. ÚOHS-S35/2014/VZ-829/2014/513/JNe ze dne 14. 1. 2014. Citovaný přípis byl obviněnému doručen dne 14. 1. 2014 a tímto dnem bylo podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), v návaznosti na § 113 zákona zahájeno předmětné správní řízení.

Rozhodnutí Úřadu ze dne 16. 5. 2014

13. Dne 16. 5. 2014 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S35/2014/VZ-10278/2014/513/JNe z téhož dne (dále jen „rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014“), v němž ve výroku I. konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že veřejnou zakázku na komplexní zajištění odborného vzdělávacího programu spojeného s realizací projektu „Podpora konkurenceschopnosti členských firem OHK Olomouc“ nezadal v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 29. 4. 2011 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění veřejné zakázky. Ve výroku II. rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 Úřad uložil obviněnému podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona za spáchání výše uvedeného přestupku pokutu ve výši 25 000 Kč.
14. Úřad rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 vystavěl na tom, že obviněný byl při zadávání předmětné veřejné zakázky v postavení veřejného zadavatele, konkrétně veřejného zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona, protože měl při jejím zadávání vzhledem k její předpokládané

hodnotě postupovat dle zákona, tj. měl tuto veřejnou zakázku zadat v některém ze zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona.

Rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 22. 12. 2015

15. Dne 29. 5. 2014 obdržel Úřad proti rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 rozklad obviněného ze dne 28. 5. 2014.
16. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-R172/2014/VZ-45644/2015/323/PMo ze dne 22. 12. 2015 (dále jen „rozhodnutí o rozkladu ze dne 22. 12. 2015“) předseda Úřadu rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 potvrdil a podaný rozklad obviněného zamítl. Rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 a rozhodnutí o rozkladu ze dne 22. 12. 2015 nabyla právní moci dne 5. 1. 2016.

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2018

17. Proti rozhodnutí o rozkladu ze dne 22. 12. 2015 podal obviněný žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „KS“), jenž rozsudkem č. j. 30 Af 23/2016-205 ze dne 28. 3. 2018 (dále jen „rozsudek KS ze dne 28. 3. 2018“) rozhodnutí o rozkladu ze dne 22. 12. 2015 zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.
18. KS se s Úřadem ztotožnil, pokud jde o naplnění první části definice veřejného zadavatele dle § 2 odst. 2 písm. d) zákona, tj. že jiná právnická osoba byla založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. Ohledně naplnění druhé části definice veřejného zadavatele dle § 2 odst. 2 písm. d) zákona, v šetřeném případě konkrétně podmínky, že jiná právnická osoba je financována převážně státem či jiným veřejným zadavatelem, však KS poukázal na vnitřní rozpor mezi rozhodnutím ze dne 16. 5. 2014 a rozhodnutím o rozkladu ze dne 22. 12. 2015 a konstatoval, že s ohledem na tuto vadu není možné naplnění dotčené podmínky v potřebném rozsahu přezkoumat, protože, jak bylo uvedeno v předchozím bodu odůvodnění tohoto rozhodnutí, rozhodnutí o rozkladu ze dne 22. 12. 2015 zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení. Rozsudek KS ze dne 28. 3. 2018 nabyl právní moci dne 30. 4. 2018.

Rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 6. 9. 2018

19. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-R172/2014/VZ-25940/2018/323/PMo ze dne 6. 9. 2018 (dále jen „rozhodnutí o rozkladu ze dne 6. 9. 2018“) rozhodl předseda Úřadu s ohledem na závazné právní názory vyjádřené v rozsudku KS ze dne 28. 3. 2018 tak, že rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

Rozhodnutí Úřadu ze dne 23. 11. 2018

20. Úřad poté, co mu byla věc vrácena k novému projednání, přípisem č. j. ÚOHS-S35/2014/VZ-27009/2018/544/AHn ze dne 19. 9. 2018 obviněného vyrozuměl o pokračování správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S35/2014/VZ.
21. Dne 23. 11. 2018 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S35/2014/VZ-34625/2018/544/AHn z téhož dne (dále jen „rozhodnutí ze dne 23. 11. 2018“), jímž obviněného znovu shledal vinným z výše uvedeného přestupku, když konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že veřejnou zakázku na komplexní zajištění odborného vzdělávacího programu spojeného s realizací projektu „Podpora konkurenceschopnosti členských firem OHK Olomouc“ nezadal v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přestože byl při zadávání veřejné zakázky v postavení veřejného

zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona, a měl tedy při jejím zadávání vzhledem k její předpokládané hodnotě postupovat dle zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 29. 4. 2011 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění veřejné zakázky (výrok I. rozhodnutí ze dne 23. 11. 2018), a uložil mu pokutu ve výši 15 000 Kč (výrok II. rozhodnutí ze dne 23. 11. 2018).

Rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 4. 3. 2019

22. Dne 7. 12. 2018 obdržel Úřad proti rozhodnutí ze dne 23. 11. 2018 rozklad obviněného z téhož dne.²
23. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-R0210/2018/VZ-06281/2019/322/HSc ze dne 4. 3. 2019 (dále jen „rozhodnutí o rozkladu ze dne 4. 3. 2019“) předseda Úřadu rozhodnutí ze dne 23. 11. 2018 potvrdil a podaný rozklad obviněného zamítl. Rozhodnutí ze dne 23. 11. 2018 a rozhodnutí o rozkladu ze dne 4. 3. 2019 nabyla právní moci dne 4. 3. 2019.

Rozsudek KS ze dne 31. 5. 2021

24. Proti rozhodnutí o rozkladu ze dne 4. 3. 2019 podal obviněný žalobu ke KS, jež předmětné rozhodnutí o rozkladu ze dne 4. 3. 2019 rozsudkem č. j. 30 Af 32/2019-192 ze dne 31. 5. 2021 (dále jen „rozsudek KS ze dne 31. 5. 2021“) zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.
25. Podle KS se správní orgány dostatečně nezabývaly námitkami obviněného, že nebyla naplněna skutková podstata předmětného přestupku, neboť nemohlo dojít k podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, a že nedošlo ani k naplnění materiální stránky přestupku.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2023

26. Proti rozsudku KS ze dne 31. 5. 2021 podal předseda Úřadu kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „NSS“), přičemž v návaznosti na to usnesením č. j. ÚOHS-23415/2021/162/HSc ze dne 19. 7. 2021 přerušil řízení o rozkladu obviněného vedené pod sp. zn. ÚOHS-R0210/2018/VZ.
27. NSS o kasační stížnosti rozsudkem č. j. 8 As 230/2021-47 ze dne 24. 4. 2023 (dále jen „rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2023“) rozhodl tak, že rozsudek KS ze dne 31. 5. 2021, rozhodnutí o rozkladu ze dne 4. 3. 2019 i rozhodnutí ze dne 23. 11. 2018 zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení došlo v důsledku zrušení ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 Ústavním soudem a díky tomu na základě aplikace pro obviněného příznivější právní úpravy k zániku odpovědnosti obviněného za zde projednávaný přestupek.

Nové projednání věci Úřadem

28. Úřad poté, co mu byla věc vrácena k novému projednání, přípisem č. j. ÚOHS-17159/2023/535 ze dne 10. 5. 2023 obviněného vyznamenal o pokračování správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S35/2014/VZ. Současně obviněnému usnesením č. j. ÚOHS-17177/2023/535 z téhož dne určil lhůtu, v níž byl podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.

² Pozn. Úřadu: Doplnění rozkladu obdržel Úřad dne 28. 12. 2018.

Vyjádření obviněného ze dne 22. 5. 2023

29. Dne 22. 5. 2023 obdržel Úřad vyjádření obviněného z téhož dne (dále jen „vyjádření obviněného ze dne 22. 5. 2023“), v němž obviněný předně uvádí, že je nadále přesvědčen, že z jeho strany nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, resp. že jednání, které mu je kladeno za vinu, nenaplnjuje podmínku citovaného ustanovení zákona týkající se (potenciality) podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Nadto se pak obviněný zcela ztotožňuje se závěry obsaženými v rozsudku NSS ze dne 24. 4. 2023, dle kterých v důsledku uplynutí objektivní pětileté promlčecí doby (určené podle § 121 zákona ve znění účinném od 6. 3. 2015 do zrušení zákona k 30. 9. 2016) došlo k zániku odpovědnosti obviněného za předmětný přestupek. Uvedené obviněný uzavírá konstatováním, že v posuzované věci tak již není s ohledem na závazný právní názor NSS namístež jakkoliv přezkoumávat, zda skutečně došlo ze strany obviněného ke spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, nýbrž je třeba vycházet z premisy, že odpovědnost obviněného za přestupek v posuzované věci (jakkoliv má obviněný za to, že přestupek nespáchal) zanikla, protože obviněný nenavrhuje ani žádné nové, resp. další důkazy. Závěrem vyjádření ze dne 22. 5. 2023 pak obviněný navrhuje, aby Úřad na základě § 117a písm. f) zákona řízení zastavil.

Další průběh nového projednání věci Úřadem

30. Usnesením č. j. ÚOHS-19222/2023/535 ze dne 23. 5. 2023 určil Úřad obviněnému lhůtu, v níž se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí.
31. Obviněný se ve lhůtě stanovené usnesením č. j. ÚOHS-19222/2023/535 ze dne 23. 5. 2023 ani později k podkladům rozhodnutí nevyjádřil.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

32. Úřad – vázán právními názory vyjádřenými v rozsudku NSS ze dne 24. 4. 2023 – přezkoumal na základě § 112 a násl. ustanovení zákona znovu případ ve všech vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech podkladů a na základě vlastních zjištění rozhodl podle § 117a písm. f) zákona o zastavení předmětného správního řízení, neboť v řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 nebo 120a zákona. Ke svému rozhodnutí uvádí Úřad následující rozhodné skutečnosti.
33. Úřad se při novém projednání věci před posouzením věci samé předně zabýval tím, zda v šetřeném případě nejsou dány okolnosti, které by mohly odůvodňovat zastavení předmětného správního řízení, neboť jak bylo uvedeno výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí, NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2023 dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení došlo v důsledku zrušení ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 Ústavním soudem a díky tomu na základě aplikace pro obviněného příznivější právní úpravy k zániku odpovědnosti obviněného za zde projednávaný přestupek.
34. V uvedeném kontextu se tedy Úřad zabýval tím, zda v průběhu vedeného správního řízení nenastal zánik odpovědnosti obviněného za dotčený přestupek a v tomto kontextu i primárně tím, jakou právní úpravu je třeba při posuzování této otázky užít, resp. zda nenabyla účinnosti nová právní úprava, která by byla pro obviněného právní úpravou příznivější a kterou by bylo nutno s ohledem na principy správního trestání aplikovat. Zde Úřad odkazuje na čl. 40 odst. 6 ústavního zákona – usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení

Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Listina“), dle kterého se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Citované ústavní pravidlo zakládá výjimku z jinak obecného zákazu retroaktivity trestních norem, která se dle konstantní judikatury NSS (srov. např. rozsudek NSS č. j. 6 A 126/2002-27 ze dne 27. 10. 2004 či rozsudek NSS č. j. 8 Afs 17/2007-135 ze dne 31. 5. 2007) aplikuje rovněž v oblasti správního trestání.

35. K tomu Úřad uvádí, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“)³, který v § 2 odst. 1 obsahuje pravidlo obdobné čl. 40 odst. 6 Listiny, jež stanoví, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Podle § 2 odst. 5 přestupkového zákona se při pozdějších změnách zákona, který byl účinný při spáchání přestupku, použije zákona nejmírnějšího.
36. Úřad dále uvádí, že podle § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 platilo, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezánikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
37. Na základě tehdy účinného znění § 112 odst. 2 přestupkového zákona tedy platilo, že dosavadní právní úprava (tj. zákon) se pro posouzení zániku odpovědnosti nepoužila ani ve vztahu ke správním deliktům, resp. přestupkům spáchaným přede dnem 1. 7. 2017, tj. před nabytím účinnosti přestupkového zákona. I u těchto správních deliktů, resp. přestupků tak bylo třeba od 1. 7. 2017 posuzovat zánik odpovědnosti podle právní úpravy nové, tedy podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“), konkrétně jeho § 270 obsahujícího společná ustanovení k přestupkům. V otázkách touto speciální právní úpravou neřešených pak bylo třeba subsidiárně aplikovat jednotlivá ustanovení přestupkového zákona jakožto obecnějšího právního předpisu.
38. V průběhu (druhého) projednání šetřené věci před KS však Ústavní soud postupně zrušil celý shora citovaný § 112 odst. 2 přestupkového zákona pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny. Jak je uvedeno v rozsudku NSS ze dne 24. 4. 2023, Ústavní soud vyšel z toho, že úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu uvedeného článku Listiny. Proto s ním bylo v rozporu zrušené ustanovení přestupkového zákona, jež de facto výslovně ukládalo, aby byla vždy aplikována pro obviněného či pachatele méně příznivá právní

³ Pozn. Úřadu: Úřad na tomto místě pro úplnost uvádí, že vzhledem k nabytí účinnosti přestupkového zákona je třeba s ohledem na jeho § 112 odst. 1 na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti přestupkového zákona hledět jako na přestupky podle přestupkového zákona (k tomu Úřad uvádí, že v tomto ohledu došlo pouze ke změně odborného názvosloví, kdy pojem „správní delikt“ byl nahrazen pojmem „přestupek“). Totéž pak platí i ve vztahu k pojmu „obviněný“, kdy podle § 69 odst. 1 přestupkového zákona se podezřelý z přestupku stává obviněným, jakmile vůči němu správní orgán učiní první úkon v řízení. Zadavatel je proto v tomto rozhodnutí označován v souladu s přestupkovým zákonem jako obviněný (i v tomto případě se jedná pouze o změnu odborného názvosloví nemající vliv na hmotněprávní posouzení jednání obviněného, resp. zadavatele).

úprava. Ústavní soud tak nejprve nálezem sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ze dne 4. 2. 2020 zrušil větu první § 112 odst. 2 přestupkového zákona (vyhlášením citovaného nálezu ve Sbírce zákonů dne 26. 2. 2020) a následně nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/20 ze dne 16. 6. 2020 ze stejných důvodů zrušil i jeho zbývající část (vyhlášením citovaného nálezu ve Sbírce zákonů dne 22. 7. 2020). V bodě 23 druhého z citovaných nálezů přitom Ústavní soud uvedl, že *„bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.), a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.“*

39. S ohledem na shora uvedené tak byl Úřad při novém projednání věci povinen přihlédnout ke zrušení § 112 odst. 2 přestupkového zákona a srovnat jednotlivá časová znění právní úpravy zániku odpovědnosti od okamžiku jednání obviněného, jímž se měl dopustit zde šetřeného přestupku, až ke dni vydání tohoto rozhodnutí. V této souvislosti Úřad připomíná, že k jednání obviněného, jímž se měl dopustit přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, došlo dne 29. 4. 2011 uzavřením smlouvy na plnění šetřené veřejné zakázky.
40. Ke shrnutí jednotlivých právních úprav zániku odpovědnosti za správní delikty, resp. přestupky v oblasti zadávání veřejných zakázek uvádí Úřad následující.
41. Podle § 121 odst. 3 zákona, ve znění účinném do 5. 3. 2015, platilo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm ne zahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán.
42. Uvedené ustanovení bylo následně s účinností od 6. 3. 2015 novelizováno tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm ne zahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. De facto shodně zněl § 270 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném od 1. 10. 2016 do 30. 6. 2017, podle něhož platilo, že odpovědnost zadavatele za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm ne zahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
43. Ustanovení § 270 zákona o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném od 1. 7. 2017 do 31. 1. 2022 a ve znění účinném od 1. 2. 2022 až do současnosti, pak stanoví, že promlčecí doba činí 5 let a že byla-li promlčecí doba přerušena (dle § 270 odst. 6 citovaného zákona oznámením o zahájení řízení o přestupku nebo vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným), odpovědnost za přestupek zanikne nejpozději uplynutím 10 let od jeho spáchání.
44. Z uvedeného shrnutí jednotlivých právních úprav zániku odpovědnosti za správní delikty, resp. přestupky na úseku zadávání veřejných zakázek je zřejmé, že v tomto konkrétním případě je pro obviněného nejpříznivější právní úprava stanovená v § 121 odst. 3 zákona, ve znění účinném od 6. 3. 2015 do zrušení zákona k 30. 9. 2016, resp. v podstatě shodná právní úprava stanovená v § 270 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném od 1. 10. 2016 do 30. 6. 2017. Vzhledem k tomu, že skutková podstata přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona je pak pro obviněného příznivější než skutková podstata přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť, jak je uvedeno např. v rozsudku KS č. j. 29 Af 134/2016-39 ze dne 29. 4. 2019, z citace § 268 odst. 1 písm. a) zákona

o zadávání veřejných zakázek „je zřejmé, že současná právní úprava zpřísňuje podmínky pro naplnění skutkové podstaty, neboť ke spáchání předmětného přestupku postačí, aby nedodržením pravidel stanovených zákonem o zadávání veřejných zakázek došlo k pouhému ,ovlivnění či potenciálnímu ovlivnění výběru dodavatele či výběru návrhu‘; nemusí se již jednat o ovlivnění ,podstatné‘ jako tomu bylo v případě § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách,“ je třeba v posuzovaném případě aplikovat zákon (ve znění účinném od 6. 3. 2015 do zrušení zákona k 30. 9. 2016) jako celek, tedy i na otázku zániku odpovědnosti⁴.

45. V návaznosti na uvedené Úřad konstatuje, že § 121 odst. 3 zákona, ve znění účinném od 6. 3. 2015 do zrušení zákona k 30. 9. 2016, upravoval zaprvé tříletou subjektivní promlčecí dobu počínající okamžikem, kdy se Úřad o správním deliktu, resp. přestupku dozvěděl. Před uplynutím této doby pak Úřad musel řízení o správním deliktu, resp. přestupku zahájit.
46. K jednání obviněného, jímž se měl dopustit přestupku, došlo dne 29. 4. 2011, kdy obviněný uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění šetřené veřejné zakázky. V nyní projednávané věci se Úřad o domnělém spáchání přestupku obviněným dozvěděl na základě podnětu obdrženého dne 25. 3. 2013, přičemž správní řízení z moci úřední pro podezření ze spáchání přestupku zahájil dne 14. 1. 2014, kdy bylo obviněnému doručeno oznámení o zahájení správního řízení. Z uvedeného vyplývá, že subjektivní promlčecí doba tedy byla v šetřeném případě dodržena, resp. že k zániku odpovědnosti obviněného za přestupek nedošlo marným uplynutím subjektivní promlčecí doby stanovené § 121 odst. 3 zákona, ve znění účinném od 6. 3. 2015 do zrušení zákona k 30. 9. 2016.
47. Z druhého pak § 121 odst. 3 zákona, ve znění účinném od 6. 3. 2015 do zrušení zákona k 30. 9. 2016, upravoval pětiletou maximální objektivní promlčecí dobu, v níž, jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2023, muselo být řízení o správním deliktu, resp. přestupku pravomocně skončeno, jinak odpovědnost za správní delikt, resp. přestupek zanikla. Běh této doby se dle příslušné právní úpravy nepřerušoval doručením oznámení o zahájení správního řízení ani vydáním rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným.
48. Jak bylo uvedeno výše, k jednání obviněného, jímž se měl dopustit přestupku, došlo dne 29. 4. 2011. Následující den, tj. 30. 4. 2011, počala běžet pětiletá promlčecí doba, jež měla uplynout dne 29. 4. 2016. V této době bylo správní řízení pravomocně ukončeno, neboť rozhodnutí o rozkladu ze dne 22. 12. 2015 nabylo právní moci dne 5. 1. 2016. Následně však bylo rozhodnutí o rozkladu ze dne 22. 12. 2015 KS v rámci soudního řízení zrušeno a věc byla Úřadu vrácena k dalšímu řízení. Po dobu tohoto řízení před KS pětiletá objektivní promlčecí doba v souladu s § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění, neběžela. Řízení před KS bylo zahájeno dne 22. 2. 2016 a rozsudek KS ze dne 28. 3. 2018 nabylo právní moci dne 30. 4. 2018. Následující den, tj. 1. 5. 2018, se tedy pětiletá objektivní promlčecí doba opět rozběhla, přičemž s ohledem na shora uvedené časové údaje byla posledním dnem této doby v nyní projednávané věci neděle 8. 7. 2018. Vzhledem k tomu, že do uvedeného data nebylo předmětné správní řízení pravomocně skončeno (rozhodnutí o rozkladu ze dne 4. 3. 2019 nabylo právní moci až dne 4. 3. 2019, přičemž toto navíc bylo rozsudkem NSS ze dne 24. 4. 2023 zrušeno), došlo v šetřené věci skončením dne 8. 7. 2018 k marnému uplynutí pětileté objektivní promlčecí doby určené podle § 121 odst. 3 zákona, ve

⁴ srov. BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮHA, P., RIGEL, F., a ŠTĀSTNÝ, V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Cit. dle ASPI, § 2 odst. 1 a 5

znění účinném od 6. 3. 2015 do zrušení zákona k 30. 9. 2016, čímž odpovědnost obviněného za zde šetřený přešupek podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zanikla.

Shrnutí

49. Vzhledem k tomu, že Úřad již s ohledem na shora dovozený zánik odpovědnosti obviněného za přešupek nemůže v nyní projednávané věci rozhodnout o vině obviněného ani mu uložit trest, rozhodl s ohledem na vše shora uvedené podle § 117a písm. f) zákona o zastavení předmětného správního řízení, neboť v řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 nebo 120a zákona, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek, třída Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každému účastníku řízení mohl Úřad zaslat jeden stejnopis.

otisk úředního razítka

Mgr. Markéta Dlouhá
místopředsedkyně

Obdrží

JUDr. Jaromír Bláha, advokát, Prvního pluku 206/7, 186 00 Praha 8

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy